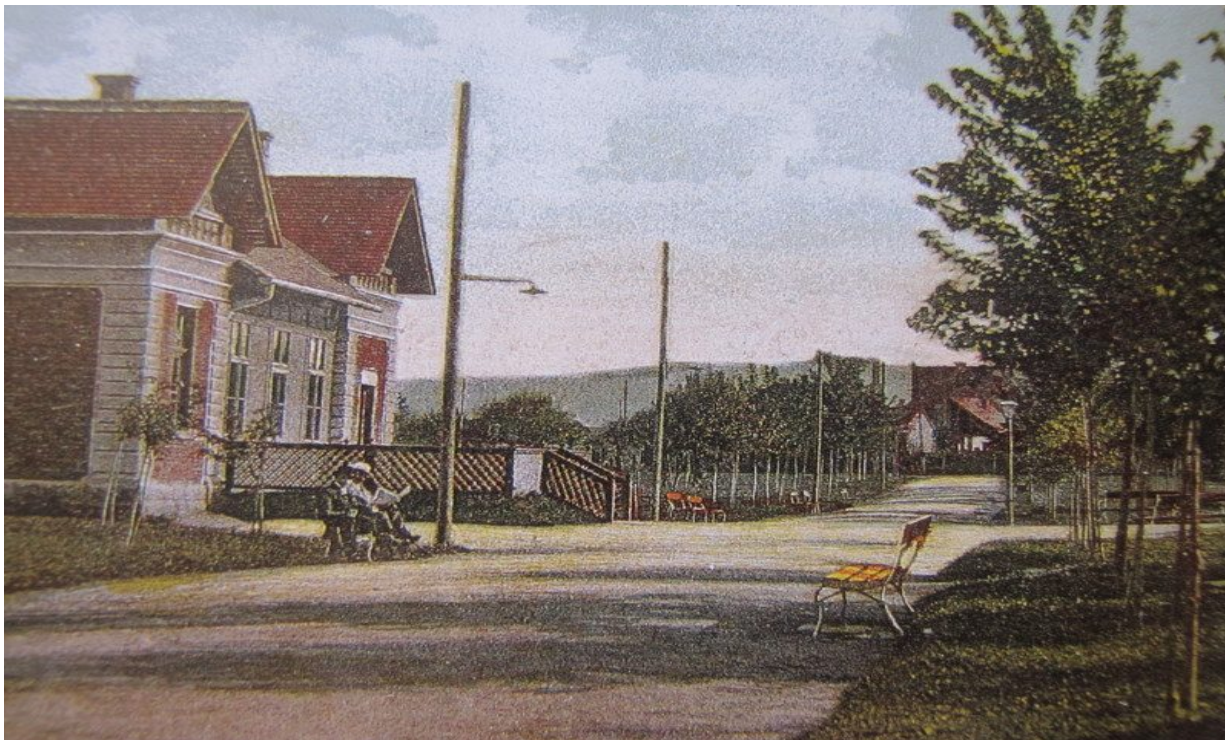

Egy városi park létesítésének ötlete már 1890 körül felvetődött (**dr. Ráczkövy Samu** orvos ötlete volt), a konkrét elképzelés csak a századforduló után valósult meg. Szombatfalvát 1895-ben csatolták a városhoz, az önkormányzat 1903-ban,

Szakács Zoltán

polgármestersége idején döntötte el, hogy a Nagy-Küküllő jobb partjára, a Kollégium-kertől nem messze, a Pipás-kertben hozzák létre a városi sétateret.

Egy évvel később már felépült a zenepavilon, és a mai minifocipálya területén egy 100 méter hosszú és 60 méter széles korcsolyapálya is létrejött a Korcsolyaegylet jóvoltából.

Az építkezésnél katonák is dolgoztak. 1905 őszén már esti világítása is volt, ekkor még „gazolin világítás” működött, három év múlva, 1908-ban, a villanytelep üzembe helyezése után már ívlámpák szolgáltatták a fényt. Ugyanebben az időben létesült a tenispálya is.

Frcska, a főkertész

A parkot 1907-ben ültették be facsemetékkal. Akkoriban az 1867-ben született **Frcska Sámuel** volt Székelyudvarhely főkertésze. Azt a ma is élő leszármazottai sem tudják, hogy pontosan mikor került ide a szlovák származású (nevét még Frcska formában írta) kertész, aki később a központi parkot is létrehozta.

A múlt század elején a sétatéren volt a kertészet, körülbelül a mai játszótér helyén. A városi főkertész szolgálati lakása a mostani vendéglő helyén álló egyik szárnyában volt. Frcska később saját kertészetet hozott létre a Nagy-Küküllő partján melegházzal.

Ez ma is áll, utódai még mindig természetnek virágokat a városi strand és a labdarúgópálya közötti Frecska-kertészetben. Az idős kertész utolsó éveit Kézdivásárhelyen, az egyik ott élő lányánál töltötte. 1950-ben Kézdivásárhelyen halt meg, ott is van eltemetve,

A sétatérre „1907 tavaszán háromszáznál több lombfát ültettek be (s azok) egy-kettő kivételével mind életképesek”, tudjuk meg Vofkori György helytörténeti munkájából (Székelyudvarhely – Várostartörténet képekben).

Gesztenye, feketedió, juhar, kőris, platán – főleg ezek a fák voltak a parkban, némelyikük még ma is áll, habár a több mint egy évszázad alatt több fát ki kellett vágni, vihar is döntött ki közülük. A Művelődési Ház építésekor (1957-58) a park területének felső részéből is kellett

kivágni fákat.

A legöregebb udvarhelyi fa azonban nem a sétatéren van, hanem Szombatfalván, a hősök sírja mögött – ez kb. kétszáz éves lehet. Tőle nem messze van a Kannásné fája, ebből ma csak egy csonk van, már nem élő fa.

Matild már a múlté

A sétatéren az 1907-ben létrehozott tenispálya helyére a kommunizmusban játszóteret építettek. A hetvenes-nyolcvanas években itt állt a fémből készült, elefánt alakú csúszda, Matild. Akkoriban a park közepén álló mai vendéglő sokkal kisebb volt, a kilencvenes években, majd napjainkban tovább bővítették ki.

A több mint száz éves sétateret ezelőtt három évvel újítták fel. Ekkor épült az új filagória, a kis fémkutak, Kányádi Sándor jóvoltából az Elek apó kútja, ami kár, hogy nem működik.

Úgy tudjuk, hogy a Civilek az Örökségért Mozgalom javasolni fogja, hogy a sétatér vegye fel a Kossuth-díjas, udvarhelyi születésű Soó Rezső botanikus nevét.

(Írásunkhoz felhasználtuk Vofkori György: Székelyudvarhely – Várostörténet képekben című munkáját, illetve más helytörténeti forrásanyagokat)